

Zpracovali : Aaron Petříček, Anna Hubatková, Dalimila Fabíková
Marek Mandát, Lucie Severinová,
ZŠ a MŠ Jevišovice 34

Anna 1 : Paní Marie Antošová se narodila 23. března 1934 a žije ve Slatině na Znojemsku. Celý svůj život prožila skromně, šťastně a naplno. Moc ráda vzpomíná na svá školní léta. První třídu začala navštěvovat na Obecné škole ve Slatině. Jednalo se o tzv. jednotřídku se třemi odděleními.

Pamětník :

Tade sem choděla tři roke a čtvrtém rokem už sem šla do Jevišovic.

Já sem bela sama s klukama, belo sedum kluků a já sama holka.

Aaron 1 : Už v této době bylo hodně dětí ve třídě.

Pamětník :

Jednadvacet. Jednadvacet. Jeden seděl sám. To sem decky chcela bét já, protože sem bela malá a špatně sem viděla, tak já sem sedávala vpředo. A von žádné vpředo nechcel sedět se mnó.

Bela sem já némenší tade ze třide.

Dalimila 1 : Čtvrtou třídu už absolvovala na Základní škole v Jevišovicích.

Pamětník :

To už já si nepamatuju, kolik nás tam belo, ale belo nás tam jako víc, víš, protože to belo, tam belo, ale šest dědin chodělo do Jevišovic do škole.

Bojanovice, Vevčice, Černín, Střelice, Slatina, Pulkov a Boskoštén.

My sme byli kluci zvlášť a holky zvlášť.

Marek 1 : Paní Antošová si dodnes pamatuje, jak se dříve chodilo do školy.

Pamětník :

Pěšky, až potom, to už až poslední rok teprve jezdil,

to sme říkali Valčák, ten jel až z Valče, to sme říkali Valčák, tak tém sme jezděli, ale ne do školy, ale jenom ze škole, do škole ne, tam sme choděli pěšky.

Lucie 1 : Nelehké to měly děti v zimě nebo při špatném počasí. Ještě před vyučováním si musely své mokré věci usušit.

Pamětník :

Tam bely takový veliký, vysoký, kamna, ty byly vyšší než já, no a to sme tam překládali, belo tam uhlí, belo tam dřivi, tak kluci, když sme beli eště dohromady, kluci překládali, a když tak to třeba učitel nebo nekterá ta žaba velká překládala, tam bela jedna větší než učitelka, jo, a než učitel.

Anna 2 :

Děti se učily stejné předměty jako dnes.

Pamětník :

Počte, češtino,jo, to bela matematika,už potom se říkalo čeština, no, fyzika, chemija, co tam všechno eště belo, kreslení, to sem take nehoměla kreslit ,jo, to mě dycky, to sme měli Špalka učitel a von dycky sedl ke mně tade, a tak mně toho pomale polovičku namaloval ,jo, tak já sem to jenom dodělávala.

Hale, já, pamatuju že sem neměla fyziko ráda.

Aaron 2 :

Ze všech předmětů ji nejvíce bavil český jazyk.

Tenkrát bylo povinné psát pouze pravou rukou.

Pamětník :

Já sem levák,jo, a to se nemohlo,to eště se nepsalo
levó rukó, takže já sem se musela naučit pravó,
tak kdybys viděla, jak já škaredě pišo

Dalimila 2 :

Paní Antošová ráda vzpomíná i na své učitele,
většinu tvořili muži.

Pamětník :

Kabelci tam beli dva učiteli, Špalek ten proti školy,
jak se menoval, Žalud, Žalud, Kabelci, dva teda ,jo,
a potom tam bel Pernica, Koval se menoval ,jo,
jo to taky už vim a už druhý si mesim ani
nepamatuju, Vybíral eště taky.

Marek 2 :

Školní léta ubíhala a paní Antošová se
rozhodovala, co dále.

Pamětník :

Já sem se chcela jít učit na holičko a naša
maminka mě nepustila.

A budeš pré se vrtat ve všich hlavách všech ze
všima a to všechno, maminka to nechcela, ta
chcela tu kréčku, no a já zase sem nechcela, ale

potom sem rozstříhala šaty, jako dělala sem všechno možný.

Lucie 2 : A jak to nakonec vyřešila ?

Pamětník :

Já sem dostala první peníze, voni mě že, že se mužo učit třeba kréčkó nebo něčem, tak já páám ne, já si budo vydělávat, já sem dostala první peníze, a tak už sem jako nechcela se ničem učet, víš, protože tě zlákale penízky.

Anna 3 : Sen paní Antošové o budoucím povolání se nesplnil, ale i přesto byla spokojená, úspěšná a velmi oblíbená ve svých budoucích zaměstnáních.